

Csak egy szürke hétköznapi

Hangosan recsegett a régi padló. Mária ide-oda sétálgatott az ágy és a vasalódeszka között, elvégre a ruhák nem hajtogatják össze saját magukat. Nem volt nehéz munka, mégis annyira kimerültnak érezte magát, mintha napok óta nem aludt volna. Éjjelente sokat forgolódott, fejében egymást kergették gondolatai, gyakran fel is riadt csurom vizes homlokkal egy-egy rémálomból. Félszemmel odapillantott kisfiára, aki mit sem sejtően, gondtalanul játszott az ablakpárkánynál. Kis barna fején megtört a fény arany sugara, amely glóriát vont köré, és talán egyetlen pillanatra tényleg angyalnak látszott.

Misike tágra nyílt szemmel és visszafojtott lélegzettel bámult az utcára. Amióta először pillantotta meg a hatalmas, vasból készült monstrumokat, minden vágya az volt, hogy közelebből is megvizsgálhassa őket. Vajon mi van a belsőjükben? Mi minden tudnak átmenni? Sosem mert megkérdezni az anyukájától, mert amikor egyszer Kardos bácsi, az öreg gondnok szóba hozta, az anyukája nagyon szomorú lett. Ő a világért sem szomorítaná el az édesanyját, de, mégis, a kíváncsiság csiklandozta minden porcikáját. Lassan elszakította tekintetét az utca képétől, és bizonytalanul ellökte magát az ablakpárkánytól. A guggolástól bizonytalan léptekkel közeledett az anyukája felé, aki még mindig a házimunkával foglalkozott. Libegett a szoknyája a munka hevében, feszült mozdulatokkal simítgatta az anyagot a forró a vassal. Misike odaóvakodott, és gyengéden meghúzogatta édesanyja ruhájának szegélyét. Mária kezében megállt a vasaló. Lenézett gyermekére, aki hatalmas bogár szemekkel bámult rá. Leguggolt, hogy szemmagasságba kerüljenek.

-Édesanya, miért vannak itt a tankok?

Mária arcára kiült a döbbenet. Misike, ezt látva, tördelni kezdte apró kezét. Édesanyja ráncai ebben a pillanatban eltűntek, lágy mosollyal húzta magához a kisfiút.

- Ne aggódj, kincsem, azok a nehéz kocsik csak elegyengetik a girbegurba utakat. Hát nem emlékszel, hogy amikor legutóbb szaladgáltál, elestél és sírva jöttél édesanyához?

Misike összeráncolta a szemöldökét, és megsimogatta a térdét, ahol még azóta is látszott a horzsolás. Mária megsimogatta a gyermek arcát és visszafordult a munkához. A kisfiú nem tűnt elégedettnek a válasszal. Álldogált még egy darabig a vasalódeszka mellett, hátha történik

valami. Miután beleunt a várakozásba, visszaszaladt az ablakhoz, kezére hajtotta a fejét és dúdolva nézelődött oda s vissza az utcájukban.

Lassan eltelt a délelőtt, szegényes ebédhez készülődtek. A „menük” semmiben sem különböztek egymástól. Napról napra ugyanolyan száraz kenyeret ettek. Jobb napokon jutott egy kis vajra is, bár arról sem lehetett tudni, mikori, mégis hatalmas örömmel töltötte el őket. Ebédkor Misike mindig a jobb oldali székre szokott ülni, mert az volt a legfehérebb, a legsudárabb és legkényelmesebb. Ilyenkor édesapja rendszerint megveregette a vállát, hogy:

„Nocsak, még le sem ér a lába, mégis övé az asztalfő!”.

A kisfiú hirtelen már nem dudorászott. Szemével édesanyja tekintetét kereste.

- Édesanya, mondd, édesapa mikor jön haza, hogy megveregesse a vállam, amikor a legfehérebb széken ülök?

A nő kezei ökölbe szorultak, szeméit lesütötte. A munka hevében egy kósza hajtincs az arca elé szökött. Mély levegőt vett, kiséperte, és megszólalt:

- Édesapára nagy szükség van ott, ahova ment. Túl a városokon, túl a falvakon és a mezőkön, egy hatalmas vörös medve tört be a hazánkba. Ha legyőzi, bundájából varázsködmönt és varázskalapot varratunk, amelyben sosem fázunk többé.

Misike elképzelte magán a varázskalapot. De ő inkább sálat szeretne, mert a sapkát úgylis csak elhagyná, aztán az édesanyja az egész városon keresztülkergetné miatta.

Nyolc óra tájéknál lefekvéshez készülődtek. Mária megvetette a gyermek ágycsónakját, felrázta párnáját, majd lefektette. Betakargatta, és elbúcsúzott tőle. Lépteinek kopogása távolodni hallatszott a folyosó parkettáin.

Misike gondolataiban végigjárta az utcákat, beült a tankokba, hogy a hegyekből mezőt csináljon, és megleste az óriási félelmetes vörös medvét is. Lehunyta a szemét, összekulcsolta ujjacskáit, és így suttogott:

- Én Istenem, tudom, hogy nem szabadna hozzád szólnom, de te mindig meghallgattál. Add Uram, hogy Édesanya megint mindig mosolyogjon, és hogy Édesapa legyőzze a hatalmas szörnyeteket. Hadd legyünk újra együtt, hadd nevéssünk, és hadd szeressük egymást úgy, ahogy ezelőtt.